

Toelichting op Besluit maatschappelijke ondersteuning 2012

Inleiding

In dit besluit zijn bij elkaar gebracht alle bedragen die op basis van de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning moeten worden vastgesteld. Daarnaast zijn alle regels waarvoor de verordening een delegatiebepaling voor het college bevat in het besluit ingevuld.

Het voordeel van het opnemen van alle bedragen in een besluit is dat bij wijziging van de bedragen (bijvoorbeeld omdat er aan de hand van de prijsindex een bijstelling van bedragen plaatsvindt) niet de verordening gewijzigd moet worden.

Het eerste onderwerp dat in het besluit aan de orde komt is het persoonsgebonden budget. Van alle soorten voorzieningen waarvoor een persoonsgebonden budget mogelijk is wordt in het Besluit uitgewerkt hoe het bedrag van het persoonsgebonden budget wordt samengesteld.

Vervolgens wordt uitgewerkt hoe de eigen bijdrage wordt berekend, vastgesteld en geïnd.

Per hoofdstuk worden vervolgens alle nog vast te stellen bedragen opgenomen.

In hoofdstuk 8 tot slot wordt geregeld en hoe de samenhangende afstemming bij de toekenning, zoals genoemd in artikel 5 van de wet, wordt geregeld.

Hoofdstuk 1 Algemene begripsbepalingen

Artikel 1 Begripsbepaling

Verwijst naar de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Haren 2012 voor de begripsbepaling.

Hoofdstuk 2 Regels over het persoonsgebonden budget

Artikel 2 Algemene voorwaarden persoonsgebonden budget

Het persoonsgebonden budget dient gezien te worden als een manier waarop een toegekende voorziening wordt verstrekt. De in lid 1, onder a., van dit artikel genoemde bepaling spreekt dan ook voor zich en sluit aan op de bepaling in artikel 6 van de wet. Hierin is vastgelegd dat alleen bij toekenning van individuele voorzieningen in beginsel de keuze voor een persoonsgebonden budget moet worden geboden.

Lid 1, onder b. bepaald dat de hoogte van het persoonsgebonden budget is gekoppeld aan de tegenwaarde van de in de te verstrekken goedkoopst adequate voorziening. Er moet immers een referentiebedrag zijn, waarop het persoonsgebonden budget kan worden gebaseerd. 'Goedkoopst adequaat' is een objectief vaststelbaar referentiepunt. Voorts kan een aanvullend bedrag worden vastgesteld voor de instandhoudingskosten van de voorziening. Voor de diverse soorten voorzieningen wordt een nadere regeling uitgewerkt in het Besluit. Dit gebeurt dan in het hoofdstuk over de betreffende voorziening.

Verder is in lid 1 onder c, bepaald dat er, om misverstanden zoveel mogelijk te voorkomen, een overeenkomst wordt getekend omtrent de voorwaarden waaronder het persoonsgebonden budget wordt verstrekt.

Artikel 3 Voorwaarden persoonsgebonden budget voor hulp bij het huishouden

Lid 1 bepaalt dat in elk geval de belangrijkste aspecten van het persoonsgebonden budget in de toekenningbeschikking worden vastgelegd. Het gaat om de omvang ervan (de hoogte

van het budget), maar het kan ook gaan om de periode waarover het wordt toegekend. Het spreekt voor zich dat dergelijke beschikkingen uiterst zorgvuldig worden geformuleerd.

In lid 2 is neergelegd de algemene eis dat er een program van eisen wordt vastgesteld, waarin wordt aangegeven aan welke eisen de met het persoonsgebonden budget te verwerven voorziening moet voldoen. Het program van eisen is dus een belangrijk document; als niet aan het program van eisen wordt voldaan kan dat gevolgen hebben voor de afrekening van het toegekende budget.

Lid 3 regelt de feitelijke betaling van het persoonsgebonden budget. Over de wijze waarop de betaling plaatsvindt kunnen door het college nadere regels worden gesteld. Gedacht kan worden aan betaling in termijnen, bijvoorbeeld bij hulp bij de huishouding of in situaties waarin er twijfels zijn over het budgetbeheer. Zo kunnen financiële risico's voor de gemeente worden beperkt en worden aanvragers minder snel geconfronteerd met hoge terugvorderingbedragen.

De gemeente is zelf verantwoordelijk voor de rechtmatige en doelmatige besteding van gelden op grond van de wet, en heeft ook zelf de bevoegdheid om vast te stellen in hoeverre er wordt gecontroleerd of aanvragers hun persoonsgebonden budgets besteden conform de toekenningvoorwaarden. Het is dus aan de raad en het college om te bepalen hoe die controle plaatsvindt en daarbij de afweging te maken tussen volledige controle en steekproefsgewijze controle.

In lid 4 is de steekproefsgewijze controle opgenomen, waarbij een bepaald gedeelte van de toegekende persoonsgebonden budgetten wordt gecontroleerd via het opvragen van gegevens bij de budgethouders. Mocht uit de controle blijken dat er aanleiding is het toegekende persoonsgebonden budget van de budgethouder terug te vorderen, dan dient de in hoofdstuk 7 van de verordening genoemde procedure te worden gevolgd (lid 5).

Artikel 4 Voorwaarden persoonsgebonden budget anders dan voor hulp bij het huishouden

Lid 1 bepaalt dat in elk geval de belangrijkste aspecten van het persoonsgebonden budget schriftelijk worden meegedeeld. Het gaat om de omvang ervan (de hoogte van het budget), maar het kan ook gaan om de periode waarover het wordt toegekend. Verder wordt er een program van eisen verstrekt, waarin wordt aangegeven aan welke eisen de met het persoonsgebonden budget te verwerven voorziening moet voldoen. Het program van eisen is dus een belangrijk document; als niet aan het program van eisen wordt voldaan kan dat gevolgen hebben voor de toekenning van het budget.

Lid 2 bepaalt dat de budgethouder binnen de gestelde periode een offerte moet indienen van de beoogde voorziening. Deze offerte dient ervoor om vast te kunnen stellen of de voorziening aan het program van eisen voldoet. Met name bij voorzieningen als een scootmobiel of rolstoel is het van groot belang dat er een geschikte voorziening wordt aangeschaft. Bij aanschaf van een voorziening die niet aan het program van eisen voldoet, is er een risico op verergering van de klachten. Er is daarom gekozen om vóór de uitbetaling van het budget te controleren of de voorziening aan het program van eisen voldoet.

Lid 3 bepaalt dat na controle van de offerte de belangrijkste voorwaarden van het persoonsgebonden budget worden vastgelegd in een toekenningbeschikking.

Lid 4 regelt de feitelijke betaling van het persoonsgebonden budget. Over de wijze waarop de betaling plaatsvindt kunnen door het college nadere regels worden gesteld.

Gedacht kan worden aan betaling in termijnen, bijvoorbeeld bij hulp bij de huishouding of in situaties waarin er twijfels zijn over het budgetbeheer. Zo kunnen financiële risico's voor de gemeente worden beperkt en worden aanvragers minder snel geconfronteerd met hoge terugvorderingbedragen.

De gemeente is zelf verantwoordelijk voor de rechtmatige en doelmatige besteding van gelden op grond van de wet, en heeft ook zelf de bevoegdheid om vast te stellen in hoeverre er wordt gecontroleerd of aanvragers hun persoonsgebonden budget besteden conform de toekenningvoorwaarden. Het is dus aan de raad en het college om te bepalen hoe die controle plaatsvindt en daarbij de afweging te maken tussen volledige controle en steekproefsgewijze controle.

In lid 5 is de steekproefsgewijze controle opgenomen, waarbij een bepaald gedeelte van de toegekende persoonsgebonden budgetten wordt gecontroleerd via het opvragen van gegevens bij de budgethouders. Controle vindt immers al voor de toekenning van het budget via een offerte plaats. In theorie is het mogelijk dat een budgethouder toch een andere voorziening aanschaft. Mocht uit de controle blijken dat er aanleiding is het toegekende persoonsgebonden budget van de budgethouder terug te vorderen, dan dient (lid 7) de in hoofdstuk 7 van de verordening genoemde procedure te worden gevolgd.

Artikel 5 Regels rond verstrekking en verantwoording

Artikel 5.1 bepaalt dat verstrekking van een persoonsgebonden budget plaatsvindt op verzoek van de aanvrager. Dit kan bij voorkeur tegelijk met de aanvraag, indien op dat moment al duidelijk is dat de aanvrager dit wenst.

Lid 2 van artikel 5 regelt dat wanneer tijdens het onderzoek duidelijk wordt dat een aanvrager problemen zal krijgen bij het omgaan met een persoonsgebonden budget, dit als contraindicatie zal worden opgevat. Verder is voor een collectieve voorziening, zoals het collectief vervoer, geen persoonsgebonden budget mogelijk. Daarnaast wordt geen persoonsgebonden budget verstrekt als tijdens het onderzoek duidelijk wordt dat op grond van het ziektebeeld of de leeftijd van de aanvrager verwacht mag worden dat de toegekende voorziening binnen de normale vervangstermijn moet worden vervangen. De normale vervangingstermijn is de termijn die als uitgangspunt geldt bij het vaststellen van een persoonsgebonden budget voor bepaalde vervoersvoorzieningen en rolstoelvoorzieningen.

Artikel 5.3 handelt over de sportrolstoel. Dit is een voorziening die meegenomen is vanuit de Wvg zonder dat deze sportrolstoel in de Wmo wordt genoemd. De sportrolstoel was onder de Wvg een bovenwettelijke voorziening en is destijds in de Wvg opgenomen naar aanleiding van een verzoek van de Tweede Kamer. Daarom wordt de verstrekkingwijze, zoals bij de Wvg gewoon voortgezet, hetgeen betekent dat een sportrolstoel alleen verstrekt wordt als een persoonsgebonden budget. Dit persoonsgebonden budget is niet altijd kostendekkend en dient beschouwd te worden als tegemoetkoming in de kosten van aanschaf (3/4^e deel van het budget) en onderhoud (1/4^e deel van het budget) voor een periode van drie jaar. Na drie jaar kan opnieuw een persoonsgebonden budget worden toegekend.

Artikel 5.4 geeft aan dat budgethouders verantwoording zullen moeten kunnen afleggen over de aangeschafte voorziening of ingekochte hulp

De artikelen 5.5 t/m 5.7 geven aan welke stukken budgethouders in het kader van de verantwoording moeten overleggen en legt vast welke stukken moeten worden bewaard.

Artikel 5.8 regelt dat een aanvrager een duurdere adequate voorziening mag aanschaffen dan de adequate en goedkoopste voorziening, waarbij de meerkosten voor rekening van de aanvrager komen.

Artikel 5.9 regelt dat de bij de keuze voor een budget de budgethouder verplicht is om het hulpmiddel te onderhouden en indien nodig te verzekeren. Dit is namelijk van belang voor de levensduur van een hulpmiddel.

Artikel 5.10 regelt dat als een budget onjuist besteed wordt, het budget (deels) kan worden teruggevorderd, zie hoofdstuk 7 van de verordening.

Hoofdstuk 3 Eigen bijdrage en eigen aandelen

Artikel 6 Vaststelling en inning van de eigen bijdrage

Artikel 6.1 geeft aan dat voorzieningen die in de vorm van een financiële tegemoetkoming worden verstrekt, een eigen aandeel wordt gevraagd. Dit ter onderscheiding van de eigen bijdrage (artikel 6.2), die voor individuele voorzieningen wordt gevraagd. Dit op basis van artikel 15, eerste lid en artikel 19 eerste lid van de Wmo, die wordt uitgewerkt in het (landelijke) Besluit maatschappelijke ondersteuning. Waar verder in deze toelichting over de eigen bijdrage wordt gesproken, wordt ook het eigen aandeel bedoeld.

Artikel 6.3 geeft de uitzonderingen aan waarvoor geen eigen bijdrage geldt.

Lid 4 en 5 van artikel 6 geven aan dat wordt aangesloten bij de systematiek dat de eigen bijdrage per periode van 4 weken wordt berekend, opgelegd, vastgesteld en geïnd door het CAK.

Artikel 6.6. geeft aan wat de maximale eigen bijdrage is. Het gaat om het laagste bedrag van de 'maximale periodebijdrage' (zie artikel 7) of de 'kosten van de voorziening per 4 weken' (art. 8, 9 en 10).

Artikel 6.7 regelt de anticumulatie bepaling zoals die tussen AWBZ en Wmo geldt. Deze bepaalt dat de client nooit meer betaalt dan de 'maximale periodebijdrage' ongeacht de totale kosten van alle voorzieningen van AWBZ en Wmo opgeteld.

Artikel 7 Omvang van de eigen bijdragen

Artikel 7.1 geeft aan hoe het CAK de omvang van 'maximale periodebijdrage' vaststelt via het verzamelinkomen van de aanvrager en de eventuele partner.

Artikel 7.2 t/m 7.5 regelt de hoogte van de eigen bijdrage. Hoofdstuk IV van het ministeriële Besluit maatschappelijke ondersteuning (de Algemene Maatregel van Bestuur) handelt over eigen bijdragen en het eigen aandeel bij financiële tegemoetkomingen en persoonsgebonden budgetten. In artikel 4.1 van dit besluit wordt onder a, b, c en d aangegeven welke bedragen de minister als maximum laat gelden voor welke groepen. Lid 2 van artikel 4.1 geeft aan dat de gemeenteraad kan bepalen dat de genoemde bedragen in gelijke mate gewijzigd worden.

Er is ervoor gekozen met ingang van 1 juli 2012 aan te sluiten bij de maximale ruimte in het (landelijke) besluit ten aanzien van de te heffen eigen bijdrage. Vanaf dat moment vallen alle Wmo voorzieningen, hulpmiddelen en tegemoetkomingen onder deze regelgeving.

Artikel 7.6 geeft aan dat aanpassingen van de bedragen in bovengenoemde Amvb automatisch worden gevolgd. Dit voorkomt onder meer problemen in de samenwerking met het CAK, die deze bedragen als parameters gebruikt.

Artikel 7.8 geeft aan dat in de beschikking die de aanvrager ontvangt, wordt vermeld gedurende welke periode een eigen bijdrage en/of eigen aandeel is verschuldigd en hoe hoog het

bedrag van de 'kosten van de voorziening per 4 weken' is, op basis van de bepalingen in dit besluit. Op deze manier kan de klant een vergelijking maken tussen de maximale periodebijdrage en de kosten van de voorziening per 4 weken. De klant betaald maximaal de laagste van de twee.

Artikel 8 Eigen bijdrage bij huishoudelijke hulp

In dit artikel 8.1 en 8.2 wordt vastgelegd hoe lang de eigen bijdrage wordt opgelegd als respectievelijk de zorg in natura wordt verstrekt of middels een PGB. Ook wordt aangegeven hoe in beide situaties de kosten per 4 weken worden bepaald. Dit weer om voor de burger duidelijk aan te geven of deze hoger of lager is dan de maximale periodebijdrage. De burger betaald immers maximaal de laagste van deze twee aan eigen bijdrage.

Artikel 9 Eigen bijdrage voor financiële tegemoetkomingen

Net zoals in artikel 8 wordt aangegeven hoe lang de eigen bijdrage wordt opgelegd voor zorg in de vorm van een eenmalige of periodieke financiële tegemoetkoming en wordt aangegeven hoe de kosten per 4 weken worden bepaald.

Artikel 10 Eigen bijdrage bij verstrekking in eigendom, bruikleen en persoonsgebonden budget

Artikel 10 regelt de duur van de eigen bijdrage en de kosten per 4 weken voor verstrekkingen in eigendom, bruikleen en persoonsgebonden budget. Artikel 10.5 is bedoeld als overgangsrecht voor in het verleden verstrekte persoonsgebonden budgetten of financiële tegemoetkomingen. Voor deze budgetten geldt een verrekeningssystematiek voor de periode die verstreken is tussen de toekenning en het moment waarop de eigen bijdrage in gaat.

In de artikelen 8 t/m 10 wordt rekening gehouden met artikel 4.1, lid 5 van het ministeriële Besluit maatschappelijke ondersteuning dat bepaalt dat bij roerende zaken die in eigendom worden verschaft of bij bouwkundige of woontechnische aanpassingen de eigen bijdrage over maximaal 39 perioden van 4 weken gevraagd mag worden.

HOOFDSTUK 4 HULP BIJ HET HUISHOUDEN

Artikel 11 De omvang van de toe te kennen hulp bij het huishouden:

In dit artikel wordt omvang van de toe te kennen hulp in het huishouden aangegeven, welke eigen bijdrage van toepassing is voor hulp bij het huishouden en hoe het persoonsgebonden budget voor de hulp bij het huishouden wordt vastgesteld.

In artikel 11.2 wordt vermeld hoe de hoogte van het persoonsgebonden budget wordt vastgesteld. Hierbij is onderscheid gemaakt tussen niveau 1 en niveau 2, waarbij niveau 1 staat voor de goedkopere hulp. De budgetten zijn gebaseerd op de gemiddelde uurtarieven voor hulp in natura van de door de gemeente gecontracteerde aanbieders.

De budgetten voor de hulp bij het huishouden niveau 1 en 2 worden als volgt berekend: het aantal toegekende uren per week maal het uurtarief dat 75% bedraagt van het gemiddelde uurtarief maal 52 weken. Op het uurtarief is een korting toegepast, omdat in het uurtarief van de gecontracteerde aanbieders overheadkosten zijn opgenomen. Net als in de AWBZ wordt ervan uitgegaan dat de cliënt die overheadkosten niet heeft.

Berekening gemiddeld uurtarief niveau 1:

Naam thuiszorginstelling

Uurtarief

Zorgkompas	€ 20,00
Thuiszorg Groningen	€ 20,40
De Nieuwe Zorg Thuis	€ 20,60
Thuiszorg Service Nederland	€ 20,80
Thuiszorg Comfort	€ 21,00
Gemiddeld uurtarief	€ 20,65
Uurtarief voor berekening pgb (75% van het gemiddeld uurtarief)	€ 15,42

Berekening gemiddeld uurtarief niveau 2:

Naam thuiszorginstelling	Uurtarief
Thuiszorg Comfort	€ 23,00
Zorgkompas	€ 23,00
De Nieuwe Zorg Thuis	€ 23,30
Thuiszorg Groningen	€ 23,49
Thuiszorg Service Nederland	€ 23,50
Holding Zorg en Wonen	€ 23,95
Gemiddeld uurtarief	€ 23,37
Uurtarief voor berekening pgb (75% van het gemiddeld uurtarief)	€ 17,53

Als een cliënt ervoor kiest om met het budget hulp in te kopen bij een niet gecontracteerde aanbieder, dan is de kans aanwezig dat het budget niet dekkend zal zijn. Het college van burgemeester en wethouders heeft bewust gekozen voor het contracteren van een groot aantal aanbieders, om daarmee onder andere een diversiteit in het aanbod van hulp bij het huishouden te realiseren. Het wordt daarom redelijk geacht dat wanneer een cliënt kiest voor een niet gecontracteerde aanbieder, de gevolgen van die keuze voor zijn rekening komen. Een uitzondering hierop is alleen mogelijk wanneer een gecontracteerde aanbieder niet de hulp kan bieden die noodzakelijk is.

Binnen de AWBZ was geregeld dat het werkgeverschap ondersteund konden worden door de Sociale Verzekeringsbank (SVB). De gemeente Haren heeft met ingang van 1 januari 2011 een contract met Menzis Wmo Support afgesloten om cliënten de mogelijkheid te bieden ondersteuning te krijgen bij het werkgeverschap. Op deze wijze garandeert de gemeente een kwalitatief goede ondersteuning van de PGB houder die dit wenst. De gemeente Haren betaalt deze ondersteuning. Als cliënt ondersteund wil worden door een andere instelling, dan komen de kosten voor eigen rekening van cliënt.

HOOFDSTUK 5 WOONVOORZIENINGEN

Artikel 12 Vaststelling Woonvoorziening

In artikel 12, lid 1 is geregeld hoe de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor 'standaard' woonvoorzieningen wordt vastgesteld. Welke zaken tot de standaard woonvoorzieningen behoren blijkt uit bijlage 1.

In artikel 12, lid 2 is geregeld hoe de financiële tegemoetkoming of het persoonsgebonden budget voor een niet standaard woonvoorziening wordt vastgesteld. Het gaat daarbij om de kosten van de door het college goedgekeurde offerte. Daarin kan een aantal kosten teruggevonden worden. Te denken valt hierbij aan de kosten van bouw, maar ook aan eventuele kosten architect, kosten van vergunningen en kosten van toezicht.

Door uit te gaan van de kosten van de goedgekeurde offerte is het mogelijk per offerte andere kosten mee te nemen. Zo zullen toezichtkosten bij een kleine verbouwing geen rol spe-

len. Om welke kosten het zal kunnen gaan is uitgewerkt in de beleidsregels, het Verstrekingenboek.

Artikel 13 Waardestijging en afschrijving

Artikel 13 geeft aan dat bij een waardevermeerderende aanpassing van de woning, de waardevermeerdering bij verkoop van de woning terug wordt gestort naar de gemeente. De eventueel door de klant betaalde eigen bijdrage of eigen aandeel mag op het terug te storten bedrag in mindering worden gebracht. Ook mag het eventueel op de waardevermeerdering betrekking hebbende en betaalde erfrecht door de erfgenamen op het totaal terug te betalen bedrag in mindering worden gebracht. Het betreft een vernieuwende maatregel. In de praktijk kan blijken dat er nog onvoorziene situaties ontstaan rond de afrekening. In dat geval dient in redelijkheid tot maatwerk gekomen te worden.

Betreft het een aanpassing die in het economisch verkeer wordt afgeschreven, dan geldt het afschrijvingsschema dat aangeeft dat bij verkoop binnen tien jaar een percentueel bedrag, dat het gevolg is van de meerwaarde van de woning door de aanpassing, aan het college moet worden terugbetaald. Ook dan geldt dat de reeds betaalde eigen bijdrage of eigen aandeel op het terug te betalen bedrag in mindering mag worden gebracht.

Artikel 14 Bezoekbaar maken, uitsluitingen en uitzonderingen

In het eerste lid van artikel 14 wordt aangegeven welke situaties niet in aanmerking komen voor een woningaanpassing.

Artikel 14, lid 2 regelt dat de gemeentelijke compensatieplicht alleen geldt voor de inwoners van de gemeente. Artikel 11 van de wet geeft een aanwijzing in die richting door vermelding van 'ingezetenen', mede gezien het feit dat er met de Wmo geen inhoudelijke uitbreiding van de werking van de Wet voorzieningen gehandicapten is beoogd.

In eerste instantie geeft de gemeentelijke basisadministratie uitsluitel. Voor bepaalde gezondheidszorginstellingen geldt dat de bewoners een briefadres elders kunnen aanhouden. De gemeente waar de aanvrager van de voorziening daadwerkelijk verblijft heeft de verplichting tot compensatie van beperkingen. In het geval van AWBZ-bewoners heeft deze verplichting geen betrekking op de woonvoorzieningen. Het is noodzakelijk de zinsnede 'of zal hebben' op te nemen voor situaties waarin de aanvrager naar een andere gemeente wil verhuizen en in die gemeente een woning wil laten bouwen of aanpassen voordat deze daadwerkelijk wordt betrokken.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten waren AWBZ-bewoners uitgesloten van het recht op woonvoorzieningen. Een bovenwettelijke uitzondering hierop werd door gemeenten gemaakt voor het zogenaamde bezoekbaar maken van een woning voor bezoek aan ouders of andere familieleden. Deze uitzondering was gebaseerd op de verordening. Omdat met de wet niet wordt beoogd om de omvang van de onder de Wet voorzieningen gehandicapten geregelde zorgplicht in te krimpen of uit te breiden, is de optie van het bezoekbaar maken ook weer in de verordening opgenomen in artikel 19. Verdere verplichtingen dan hier genoemd in de verordening heeft de gemeente derhalve niet. 'Bezoekbaar maken' wordt in de verordening daarom gelimiteerd tot het bereikbaar maken van de woning zelf en de woonkamer alsmede tot het bereikbaar en bruikbaar maken van een toilet en kan bovendien in financiële zin worden gemaximeerd, zie lid 4. Onder de Wet voorzieningen gehandicapten werd hiervoor vaak wordt een bedrag gehanteerd dat gelijk was aan het bedrag voor een verhuiskostenvergoeding.

Artikel 14 lid 3 regelt dat, om in aanmerking te komen voor woonvoorzieningen er een duidelijke samenhang moet zijn tussen de ondervonden woonproblemen en de beperking die

men heeft. Aanvragen voor woonvoorzieningen die hun oorzaak vinden in andere factoren dan die beperking, kunnen worden geweigerd.

Ad a.

Onder a. wordt de verhuizing naar een inadequade woning genoemd als weigeringsgrond voor woonvoorzieningen. Niet de ondervonden beperking, maar de verhuizing naar een niet geschikte woning is dan de voornaamste oorzaak van de ondervonden problemen. Deze bepaling heeft voornamelijk betrekking op situaties waarin men gaat verhuizen zonder specifieke reden, maar gewoon omdat men dit wenst. Uitzondering in deze bepaling is de zogeheten 'belangrijke reden'.

Daarbij moet gedacht worden aan een verhuizing vanwege samenwoning, huwelijk of het aanvaarden van werk elders.

Ad b.

Als een persoon met beperkingen verhuist, zal deze, in relatie tot die beperkingen, moeten zoeken naar een zo geschikt mogelijke woning. Het is niet de bedoeling dat men zo maar een ongeschikte woning kiest en vervolgens de rekening voor aanpassingen bij de gemeente indient. Met 'verhuizen' wordt hier overigens niet alleen bedoeld op de feitelijke verhuizing, maar ook op alle onomkeerbare handelingen die normaal gesproken voorafgaan aan een verhuizing, zoals het tekenen van een koop-, huur- of erfpachtcontract, zie ook artikel

Ad c.

Op basis van het feit dat voorzieningen op grond van de wet in hoofdzaak zijn gericht op het individu, worden in beginsel geen voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten van wooncomplexen verstrekt. Evenals onder de Wet voorzieningen gehandicapten gold, zijn er uitzonderingen gemaakt voor de in de verordening genoemde voorzieningen in gemeenschappelijke ruimten. De opsomming is limitatief, dat wil zeggen dat er niet meer hoeft te worden verstrekt dan er in de verordening is genoemd.

Ad d.

Onder d. wordt met name bedoeld op verhuiskostenvergoedingen; veel verhuizingen zijn als algemeen gebruikelijk te beschouwen, ook los van de beperking die men heeft. Te denken valt aan verhuizingen van het ouderlijk huis naar een zelfstandige woonruimte, verhuizing van senioren naar een kleinere woning, omdat de eengezinswoning te bewerkelijk is geworden en kinderen reeds zelfstandig wonen.

Op grond van deze bepaling kan ook een traplift, die veelal als alternatief voor een verhuiskostenvergoeding wordt aangevraagd, worden geweigerd wanneer in die situatie een verhuiskostenvergoeding ook zou zijn geweigerd.

Mogelijk kunnen in bepaalde situaties ook andere voorzieningen dan verhuiskostenvergoedingen en trapliften geweigerd worden op basis van deze bepaling. Daarbij moet worden gedacht aan situaties waarin gemeenten ouderen tijdig wijzen op de eigen verantwoordelijkheid en naar de mogelijkheid om een woning te zoeken die bij de leeftijd past. Als men dan, ondanks het feit dat men ondubbelzinnig is geweest op de eigen verantwoordelijkheden en mogelijkheden, geen maatregelen neemt en men komt in een ongeschikte woning voor voorzienbare problemen te staan, dan kunnen ook andere woonvoorzieningen dan verhuiskostenvergoedingen en trapliften worden geweigerd. De grondslag voor deze bepaling is gelegen in artikel 4, lid 2 van de Wmo waarin wordt gesteld dat geen recht op maatschappelijke ondersteuning bestaat voor zover men zelf in staat is om oplossingen te realiseren. In dit geval gaat het om preventieve oplossingen voor voorzienbare problemen.

Ad e.

In feite gaat het bij verhuizing vanuit het ouderlijke huis of vanuit een vergelijkbare situatie naar een zelfstandige woonruimte om een algemeen gebruikelijke verhuizing. Een dergelijke verhuizing staat dus op zichzelf los van de beperkingen die men heeft. Ook zal verhuisd moeten worden naar een zo adequaat mogelijke woning.

Ad f.

Woningen die niet geschikt zijn om het gehele jaar te bewonen, kunnen ook niet – als hoofdvverblijf – adequaat gemaakt worden. Daarvoor zal dus per definitie geen woonvoorziening worden verstrekt; aanpassen leidt niet tot een adequate situatie en verhuizen vanuit een dergelijke woning naar een woning die wel geschikt is om het gehele jaar te bewonen kan als algemeen gebruikelijk worden beschouwd. Ook zonder handicap zal men immers moeten verhuizen naar een woning die wel het gehele jaar bewoonbaar is.

Ad. g.

De Wmo is onder meer gericht op het behoud c.q. bevorderen van de zelfstandigheid en is als opvolger van de Wvg ook bedoeld voor mensen die nog zelfstandig kunnen blijven wonen. Op het moment dan men verhuist naar een AWBZ-instelling valt men feitelijk buiten de Wmo-doelgroep, omdat het – ook met ondersteuning – niet meer mogelijk is zelfstandig een huishouden te voeren.

Ad h.

Deze bepaling regelt dat geen woningaanpassing wordt verstrekt indien de belanghebbende verhuist uit een woning waarin de belemmering niet werd ervaren. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een gelijkvloerse woning die wordt verlaten voor een woning met trap, waar vervolgens een traplift voor wordt gevraagd.

Ad i.

Deze afwijzingsgrond is afkomstig uit de vroegere Verordening voorzieningen gehandicapten en is bedoeld voor situaties waarin gebruikte materialen voor problemen zorgen. Het is daarbij zaak onderscheid te maken tussen de constructie, waarbij een bepaald materiaal is toegepast, en de aard van het gebruikte materiaal zelf.

Artikel 15 Verhuiskosten, bezoekbaar maken, woningsanering, onderhoud, tijdelijke woonruimte.

Artikel 15, lid 1 en 2 leggen vast welke bedragen verstrekt worden als het gaat om een verhuiskostenvergoeding of bij het bezoekbaar maken.

In artikel 15, lid 3 is vastgelegd hoe de hoogte van de tegemoetkoming of het budget bij de toekenning van woningsanering wordt bepaald en houdt rekening met een afschrijffperiode

Artikel 15 lid 4 wordt aangegeven dat bij vervanging of verhuizing bepaalde kosten niet worden vergoed, omdat deze in het dagelijks verkeer dan ook worden vervangen.

Lid 6 van artikel 15 legt vast welke tegemoetkomingen wordt verstrekt voor onderhoud van (on)roerende woonvoorzieningen. Tot en met 31 december 2010 konden alle burgers, indien van toepassing, in aanmerking komen voor een tegemoetkoming in de kosten van onderhoud en reparaties van (on)roerende woonvoorzieningen. Vanwege bezuiniging is het beschikbare budget door de gemeenteraad met € 10.000,- verminderd. Het college heeft besloten om de burgers met een laag inkomen zoveel mogelijk te ontzien. Daarom is de 'Uitvoeringsnotitie Participatiefonds' uitgebreid met de mogelijkheid van een tegemoetkoming in de kosten van

onderhoud en reparaties van woonvoorzieningen. Voor de burgers die niet aan de voorwaarden tot toelating van het Participatiefonds voldoen, is er alleen nog de mogelijkheid van een tegemoetkoming in de kosten van onderhoud van woonvoorzieningen. Deze tegemoetkoming is op basis van het beschikbare budget teruggebracht naar € 80,- per voorziening.

Artikel 15, lid 7 regelt de hoogte van de tegemoetkoming in de kosten van het betrekken van tijdelijke woonruimte wanneer de woning moet worden verlaten of langer moet worden aangehouden vanwege een toegekende woningaanpassing. De bedragen zijn gebaseerd op de 'huurgrens' zoals die gehanteerd wordt door de Belastingdienst bij de uitvoering van de Wet op de huurtoeslag.

HOOFDSTUK 6 HET ZICH LOKAAL VERPLAATSEN PER VERVOERMIDDEL

Artikel 16

Artikel 16, lid 1 regelt de wijze waarop een persoonsgebonden budget voor een vervoersvoorziening wordt vastgesteld. Hierbij wordt in principe, zoals vermeld in lid 1 van dit artikel, conform de verordening uitgegaan van de adequate en goedkoopste voorziening.

Het persoonsgebonden budget bestaat uit het huurbedrag dat in 5 jaar aan de leverancier wordt betaald inclusief de kosten voor eventuele verzekering, onderhoud en reparatie. Met het budget kan een aanvrager zijn voorziening huren bij de door de gemeente gecontracteerde leverancier of de voorziening zelf aanschaffen.

Het is niet denkbeeldig dat aanvragers gebruik gaan maken van aanbiedingen. Aanvragers zouden ook kunnen kiezen voor een gebruikte voorziening en een dergelijke voorziening kan best een adequate voorziening zijn. Het kan daardoor voorkomen dat de werkelijk kosten van de voorziening veel lager liggen dan het budget op basis van de tegenwaarde van de huurprijs en dat een cliënt dus 'winst' maakt. Dit is natuurlijk niet de bedoeling en daarom is een andere wijze van vaststelling opgenomen in lid 1 van artikel 16, onder b. in het geval de werkelijke kosten inclusief een opslag voor kosten van eventuele verzekering, onderhoud en reparatie lager liggen dan het budget op basis van de tegenwaarde van de huurprijs.

Artikel 17

Artikel 17 legt vast vanaf welke grenzen de auto algemeen gebruikelijk wordt geacht. Deze grenzen werden in de Wvg uitgedrukt in termen afgeleid van het norminkomen. Het ministeriële Besluit maatschappelijke ondersteuning spreekt evenwel niet meer over het norminkomen. Als uitgangspunt zijn daarom de in artikel 4, lid 1, onder a, b, c en d van het ministeriële besluit genoemde verzamelinkomens genomen.

Onder de Wet voorzieningen gehandicapten is in de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep bepaald dat het stellen van een inkomensgrens voor een forfaitaire tegemoetkoming in vervoerskosten bij een inkomen van 1,5 x de bijstandsnorm niet in strijd was met de geldende zorgplicht. Iemand met een dergelijk inkomen wordt geacht de kosten van het lokaal vervoer of bezit en gebruik van een auto zelf te kunnen dragen.

Er is een duidelijke relatie met het begrip 'algemeen gebruikelijk'; indirect worden de kosten van vervoer in relatie tot het inkomen algemeen gebruikelijk geacht.

Inmiddels is er nieuwe jurisprudentie over inkomensgrenzen. Omdat onduidelijk is in hoeverre deze jurisprudentie ook van toepassing op dit artikel, wordt voorgesteld om aanvragers die deze norm overschrijden en ook voor overige aan de criteria voldoen, op basis van de

hardheidsclausule tijdelijk een voorziening toe te kennen, totdat duidelijkheid ontstaat op dit punt.

Artikel 18

Artikel 17 legt een aantal bedragen vast voor de (bruikleen)autokostenvergoeding, de taxi-kostenvergoeding en de vergoeding van de rolstoeltaxi. Onder welke voorwaarden deze bedragen worden toegekend, volgt uit de Verordening voorzieningen maatschappelijke ondersteuning en is in de beleidsregels (Verstrekkingsboek) verder uitgewerkt.

Hoofdstuk 7 Verplaatsen in en rond de woning

Artikel 19 persoonsgebonden budget

Het persoonsgebonden budget bestaat in principe uit het huurbedrag dat in 7 jaar (handbewogen rolstoel) of 5 jaar (elektrische rolstoel) aan de leverancier wordt betaald inclusief de kosten voor eventuele verzekering, onderhoud en reparatie. Met het budget kan een aanvrager zijn voorziening huren bij de door de gemeente gecontracteerde leverancier of de voorziening zelf aanschaffen.

Het is niet denkbeeldig dat aanvragers gebruik gaan maken van aanbiedingen. Aanvragers zouden ook kunnen kiezen voor een gebruikte voorziening en een dergelijke voorziening kan best een adequate voorziening zijn. Het kan daardoor voorkomen dat de werkelijk kosten van de voorziening veel lager liggen dan het budget op basis van de tegenwaarde van de huurprijs en dat een aanvrager dus 'winst' maakt. Dat is natuurlijk niet de bedoeling en daarom is een andere wijze van vaststelling opgenomen onder b van artikel 10.1 en 10.2 in het geval de werkelijke kosten inclusief een opslag voor kosten van eventuele verzekering, onderhoud en reparatie lager liggen dan het budget op basis van de tegenwaarde van de huurprijs.

Hoofdstuk 8 Advisering en samenhangende afstemming

Artikel 20 Samenhangende afstemming

Het eerste lid van dit artikel geeft aan dat bij het zogenaamde keukentafel gesprek ook specifiek in wordt gegaan op een cumulatie van mogelijke maatregelen en problemen van de cliënt op meerdere leefdoelgebieden. Op deze wijze wordt artikel 7 van de verordening ingevuld. Zie hiervoor ook de toelichting op artikel 7 van de verordening.

In het tweede lid wordt bepaald op welke wijze de verkrijging van individuele voorzieningen samenhangend wordt afgestemd op de situatie van de aanvrager. Bij deze eisen is aangesloten bij de eisen die het Zorgindicatiebesluit stelt ten aanzien van het onderzoek inzake de AWBZ. Hierdoor is enerzijds de samenhang met de AWBZ gewaarborgd, maar wordt anderzijds ook een ruime hoeveelheid informatie vergaard waarmee het college een zorgvuldig, op de individuele situatie af te stemmen besluit kan nemen.

Artikel 21 Citeertitel

Geeft de citeertitel aan en geeft aan wanneer het besluit in werking treedt.

Artikel 22 Inwerkingtreding

Geeft de datum van inwerkingtreden per 1 juli 2012 aan.

Artikel 23 Intrekking oude regeling

Bepaalt dat het oude besluit maatschappelijke ondersteuning wordt ingetrokken met ingang van 1 juli 2012 .

Bijlage I hoogte van de maximale financiële tegemoetkoming of persoonsgebonden budget van standaard woonvoorzieningen

De maximale tegemoetkomingen die in deze bijlage staan vermeld, zijn gebaseerd op lijsten die door deskundigen uit de bouw met ervaring op het gebied van woningaanpassingen zijn opgesteld met als uitgangspunt de landelijke gemiddelde prijzen in de bouwsector.

